

מחטבחה של מחפלת

מתכונים לחיים טובים יותר

עלון 102 כד טבת תשע"ט 1.1.19

בין המיילים

העלון כולל הפעם את המדורים זווית אישית, מדור הומוריסטי ולאיון את המדור 'אותי זה מרגיז'. ולבסוף שני משובים מקוראים.

זווית אישית

רשמים מחופשה קצרה בים המלח:

ישבנו זו ליד זו על 'הספסל' באחת הבריכות. מסביבנו נהם הסער וראשנו שח מהטיפות שמזרקת המים התיזה לכל עבר. 'מה קורה שם?', היא שאלה אותי והצביעה על חבורה של נשים שקולן נישא ברמה בעוצמת דציבלים שלא הייתה מביישת אף אולם חתונות ממוצע. 'זה הפרלמנט של הניקראס (-נשים בלע"ז)', עניתי. 'אוי כמה שהרעש מפריע לי', היא ענתה, 'אני מנהלת חנות לבגדי נשים ופוגשת את ההמולה והחוצפה כל יום, לדעתי צניעות מתחילה בפה'. הרגשתי שאני מתחברת אליה, למרות שנפגשנו פעם ראשונה באותו רגע, רציתי להמשיך את השיחה אך היות והמאמץ לשמוע אחת את השנייה היה גדול מדי, קבענו להמשיך בלובי בהמשך הערב.

'יש נשים שמגיעות לחנות וחייבות לשתף את כל הנוכחות בחוות דעתן השלילית על המוצרים'. היא שיתפה.

'הנה דוגמאות': 'איך את מעיזה לדרוש מחיר מופקע כזה'. 'זה נראה ממש כמו פיג'מה'.

'לגיטימי שבגד לא מוצא חן בעיניי מישהי, אבל למה להצהיר על כך בקולי קולות? למה לבוא בטענות כלפיה? היא שאלה בכאב והמשיכה: 'אני בהחלט רואה את תפקידי בשירות הלקוחות ומעוניינת שהן תצאנה מרוצות, אבל... לא מוכנה להתייחסות הקולנית, המזלזלת, והמתנשאת'.

ואני, לא יכולתי לעשות יותר מאשר לרשום את הדברים (על מנת לשתף אתכם כמובן). ולנדנד בראש באמפטיה.

היום קראתי בעיתון במאמר מערכת את הקטע הבא: 'מפלגת האיש השותק'.

אמר החכם מכל האדם: "גם אוויל מחריש חכם יחשב, אוטם

שפתיו נבון" (משלי יז, כח). השתיקה איננה דבר קל. קשה למצוא אווילים שותקים, כי הרי בכדי לשתוק, עליהם להכיר קודם לכן כי אכן הם אווילים. לכן שומעים אותם מעל כל גבעה ותחת כל עץ רענן, מוציאים את 'פניני חכמה' מפיהם, ומגלים עד כמה רדודים ושטחיים הם. הם חייבים - אבל ממש חייבים - להביע את עמדתם בכל נושא וענין, גם אם אין להם באמת מה לומר. המאמר ממשיך לדבר כמובן על בני גנץ, אבל זה כבר לא מעניננו.

מדור הומוריסטי

עיני נחה על מודעה:

100,000\$ למי שמצליח להיפרד מהסמארטפון לשנה.

חשבתי להירשם.

האם לדעתכם יש לי סיכוי להצליח?

ספגה ביקורת
מיידית הן בשל
סגנון הפוגעני,
ובעיקר בשל
הרעיון שקורא
להעדיף מזון
עתיר סוכר על
פני מזון בריא
לילדים.

בעקבות ביקורת, תנובה הסירה קמפיין ל'יפלה טיוב' אך ממשיכה לפרסם את המוצר במגזר החרדי בקמפיין שפונה ישירות לילדים.

המגזר החרדי נחשב לפלח שוק גדול מבחינת כמות הצרכנים, אך אינו חשוף לאמצעי המדיה. למעשה, המדיה העיקרית שקיימת בו היא העיתונות. בשבועות האחרונים מלאו העיתונים במגזר החרדי במודעות של המותג עם המסר: 'יפלה טיוב, כיף ליהנות על הדרך', סביב המוצר מופיעים איורים דוגמת עיפרון שמתחתיו הכיתוב 'כשמכינים שיעורי בית', או איור של שעון עם הכיתוב 'בדרך לבית ספר'.

חשוב להבהיר, כי יפלה טיוב הוא מוצר שמיועד לילדים בגילאי 3-8 שמכיל כמות משמעותית של סוכר ולכן הוא נופל בקטגוריית המוצרים שאין לפרסם ישירות לילדים בגיל שאין לו עדיין כלים להחליט על סוג המזון שנכנס לפיו. בראיון שנערך עם משרד הפרסום גל אורן שמטפל בתקציב הפרסום של תנובה למגזר החרדי ופורסם במדור השיווק השבועי של העיתון "יתד נאמן", התגאה המשרד והודה בגלוי שמדובר בקמפיין ייחודי, שהינו ראשון מסוגו הפונה לקהל הילדים. בנוסף נכתב, כי 'הקמפיין תוכנן במשך חודשים עם חשיבה מעמיקה שאופיינית לחברת תנובה, ואסטרטגיה שנתפרה לגיל הצעיר, תוך ניסיון להתחבר לעולמות הילדים בדרכים שונות שהועלו בשלב סיעור המוחות והניבו את התוצאה המרשימה'.

נלך מעט אחורה, לתחילת החודש. יממה בלבד לאחר שעלתה לאוויר, תנובה החליטה להוריד את הפרסומת למותג במגזר הכללי בעקבות ביקורת חריפה ברשתות החברתיות. בפרסומת נראה ילד שמח שמקבל לארוחת עשר יוגורט בשקית וצוחק בבטות על חבריו שקיבלו מאכלים בריאים כמו פירות וירקות. החברה

יו"ר הקואליציה לאורח חיים בריא המאגדת ארגונים הפועלים בנושא כמו איגוד רופאי בריאות הציבור, ההסתדרות הרפואית ונוספים, פנה במכתב למנכ"ל תנובה, בטענה כי כפי שלא ראוי לעודד עישון או אלימות כך אין ראוי לעודד צריכת מזון לא בריא. גם דיאטנית ילדים פנתה לרשות השנייה, לוועדה לפרסום מזון מזיק ולמנכ"ל המועצה לשלום הילד וביקשה מהם לפעול בכדי שהפרסומת תיאסר לשידור בכל אמצעי המדיה. היא הבהירה כי 'הניסיון להפחית בערכן התזונתי של ירקות, שקדים ופירות במטרה לקדם מוצר המכיל סוכר ושהתרומה שלו לילדים מוטלת בספק, יכול לפגוע בילדים'.

בתגובה הודיעה תנובה כאמור כי תסיר את הקמפיין, שבהפקתו הושקעו למעלה מ-900 אלף שקל.

יש להבהיר שמשרד הבריאות קבע כי מוצר שמכיל החל מ-10 גרם סוכר ל-100 גרם מוצר יסומן באדום. כמובן שבחברת המזון הגדולה בישראל לא רצו שהמוצר שלהם יסומן באדום, או לא יוכל להיות משווק לילדים, ולכן הורידו 0.1 מ-10 גרם סוכר: כלומר המוצר מכיל 9.9 גרם סוכר, וכך קיבלו לגיטימציה לשווק מוצר עתיר סוכר שמופנה לילדים קטנים.. מה דעתכם?

מדור משוב קוראים

חשוב לי ליצור דיאלוג בין הקוראים, לכן אני מביאה גם דעות שלא תמיד חופפות לשלי.

הנה תגובת אחד הקוראים על מדור האקולוגיה בעלון הקודם:
"השכונה שלנו, העיר שלנו, הארץ שלנו, אמורים להיות חשובים וראויים לא פחות מביתנו הפרטי". רציתי לציין שהמשפט הזה פשוט לא נכון. בניגוד למה שרוב הדתיים חושבים, ובניגוד למצב בכל שאר הארצות, ארץ ישראל אינה שייכת שלנו. כתוב כמה וכמה פעמים בתורה, ובנביאים שארץ ישראל שייכת לקב"ה ולא לעם ישראל. הוא מאפשר לנו להיות כאן, תחת תנאים מסוימים. עם זאת חייבים לזכור שאין לנו טענת בעלות על המקום הזה. לכל היותר, יש לנו סטטוס של דייר מוגן. כל מי שיש לו ספק בעניין אני ממליץ שילמד קצת היסטוריה ותנ"ך. כאשר אדם זורק זבל בסלון של עצמו זו כנראה מתוך טיפשות, חוסר אסתטיקה, או רשלנות. כאשר אדם זורק זבל ברחוב בארץ ישראל, הוא עושה למעשה עוסק בכפירה בפרהסייה. גם אם אדם משקיע

את ימיו בלימוד תורה ואז זורק זבל ברחובות של ארץ ישראל, הוא מעיד על עצמו שלא תפס כלום מהתורה, מעיד על התורה שלא הצליחה לתקן אותו, ומעיד על הקב"ה שאין בעל בית בארץ ישראל. לכן, גם לדעת המקלים שיטענו שזה לא מעשה כפירה אז לכל הפחות מדובר בחילול ה' בפרהסייה. "כתוב שאין בור ירא חטא". לי ברור שאין שופך זבל בציבור ירא חטא. אם הוא היה ירא חטא הוא לא היה מעז לזרוק זבל בסלון של הקב"ה.

ותגובה נוספת לעלון ה-100: נהניתי מאד מעלון המאה שכתבה משפחתך. אני חושבת שזה מיוחד מאד שמשפחה של בנים מתבטאת בכזו זרימה ומבטאת רגשות. ניכרת הגאווה המשפחתית, הקשר החזק והביטחון העצמי של הכותבים וכמובן חיבור חזק לרוח ולערכים.

בדרך כלל עלונים משפחתיים מעניינים רק את הסבתא של המשפחה, הפעם קראתי עלון משפחתי של משפחה אחרת, ונהניתי מכל מילה.